

ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ ХХІ СТОЛІТТЯ: ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ В ОЦІНЦІ Г. ВАЩЕНКА

Патріотичне виховання займає одну з найважливіших позицій у вихованні як свідомого громадянина, повноцінної особистості, так і справжньої Людини. Останні події в нашій країні, на жаль, яскраво відображають практично повну відсутність патріотичного виховання попередніх поколінь у реальному житті, на власному прикладі старших. Це не просто слова, це відсутність важливої складової будь-якої повноцінної Людини та країни в цілому. Ми недооцінюємо те, що маємо і те, що можемо зробити для себе самих, для нашого майбутнього. Але той факт, що до сьогодні патріотичному вихованню не приділялася належна увага в повсякденному житті, не означає, що в нас його немає. Патріотичне виховання розвивається з давніх-давен, але уваги йому не завжди приділяється достатньо. Адже патріот – це одна зі сторін людини ідеальної, повноцінної та свідомої.

На думку Г. Ващенка, таким ідеалом для українців є всебічно розвинена людина, український патріот, що любить свою Батьківщину, переконаний християнин, що щиро дотримується християнської моралі, має міцну волю, керується у своєму житті й діяльності певними нормами в дусі християнської моралі й українського патріотизму, працездатний, наполегливий у досягненні поставленої перед собою мети. Саме в такому дусі цей видатний педагог виховував своїх учнів власним прикладом. Г. Ващенко був зразком справжнього патріотизму, який потрібен саме тоді, коли найважчі та найскладніші часи. А що ж ми бачимо сьогодні? Невже патріотизм – це жовто-блакитна “фенечка” на рюкзакові, герб на футболці чи російська на вулиці? Це фетишизм називається, а не патріотизм. Ти можеш хоч пофарбуватися увесь у жовто-блакитний колір, але якщо “українця” немає в твоїй душі – то він там і не народиться від нових барв. Та хто ж у цьому винен? Влада? Політичний устрій держави? Чи може ми самі? Старші покоління, які, по суті, патріотизм бачили тільки за “завісою” СРСР, були “пішаками” соціалізму та не ідентифікували себе як окремий народ. Вони були членами Союзу, але українцями повноцінними себе не відчуваємо навіть ми зараз.

Багато хто скаже, а як же хлопці, які захищають нашу країну на Сході зараз? Одразу попрошу у всіх вибачення, але це не патріотизм. Мені шкода цих чоловіків, шкода їх родини, адже вони йдуть відстоювати нашу свободу. В жорстокій та цинічній грі наших олігархів вони лише “маленькі солдатики”, які “замилують очі”. Насправді ж, у таких хлопців отієї віри, патріотизму більше, ніж в усій нашій владі в цілому. Просто

не так цей патріотизм має виявлятися, не такою ціною, не за чужими правилами.

Молодь же має бути основним генофондом усього найкращого, що має Україна за всі свої роки існування. Ми з вами – це майбутнє або апокаліпсис України як самобутньої країни. Від нас залежить, як далі жити. Та чи достатньо ми працюємо над собою? Чи дозволяє рівень нашого виховання, духовності впевнено називати себе “Людиною”, українцем, громадянином, особистістю?! Невже ми ще й досі віримо, що вишиванка – це все: і патріотизм, і духовність, і висока культура, і повноцінне виховання? Мені соромно за тих, хто так думає. У навчальних закладах дуже мало приділяють уваги справжньому вихованню учнів, особливо патріотичному. Хоча саме в ранні роки дух, віра та патріотизм мають закладатися в наші душі, голови.

Саме Г. Ващенко почав приділяти цьому належну увагу та розвивати патріотизм не просто як соціальне явище, а як почуття, рису характеру. Визначаючи основною метою виховання української молоді – служіння Богові й Батьківщині, Г. Ващенко обґрунтував і найважливіші риси, які необхідно виховувати в українській молоді – ідеалістично-релігійний світогляд, який, у свою чергу, має особливе значення для формування волі й характеру і взагалі поведінки людини, любов до Батьківщини, високу й безкомпромісну принциповість, мужність, чесність, людяність і гуманізм, альтруїзм і солідарність, дисциплінованість, працелюбність, здоровий оптимізм, рішучість, пошану до батьків і старших, стриманість у статевому житті і фізичних насолодах. А всі ці риси, за переконанням Г. Ващенко, закладаються в дошкільному віці.

Звісно приємно бачити все більшу кількість малечі та молоді під час святкування традиційних українських свят, патріотичного “Параду вишиванок”, який набуває популярності по всій Україні. Це маленька частинка того великого “українського”, яка має жити і розквітати в кожному з нас щодня. Дуже хочеться, щоб усе це пекло в Україні закінчилося якнайшвидше миром, а головне, щоб усе це не було даремним. Ми маємо усвідомити, що ми відповідальні за все, що з нами відбувається, що переживає наша країна та в якому напрямку рухається. І починати треба кожному з себе. І не з вишиванки чи герба на грудях у вигляді татування, а зі здорового духу, холодного розуму та гарячого серця. Українське, справжнє українське серце, воно одне, безмежне – воно охоплює мене, тебе та тих, хто з нами поруч. Воно б’ється в одному ритмі. Наше ж завдання, підтримувати цей ритм і “вести здоровий спосіб соціального, духовного, морального та патріотичного життя”. Саме на цьому й стоїмо зараз. Саме це в своїх роботах доносить до нас Григорій Ващенко – патріот до кожної клітини, педагог та просто людина з великої “Л”.